

מסכת ערכין

פרק ז

א. אין מקדישין לפני היובל פחות משתי שנים. ולא גוזלין לאחר היובל פחות משנה. אין מחשבין חדשים להקדש. אבל ההקדש מחשב חדשים. המקדיש את שדהו בשעת היובל, נותן בגזרע חמר שערים חמשים שקל כסף. היו שם נקעים עמקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים, אין נמדדים עמה. פחות מכאן, נמדדים עמה. הקדישה שתיים או שלש שנים לפני היובל, נותן סלע ופנדיון לשנה. אם אמר הריני נותן דבר שנה בשנה, אין שומעין לו, אלא נותן את כלו כאחד:

ב. אחד הבעלים, ואחד כל האדם. מה בין הבעלים לבין כל האדם, אלא שהבעלים נותנים חמש, וכל אדם אינו נותן חמש:

ג. הקדישה וגאלה, אינה יוצאה מידו ביובל. גאלה בנו, יוצאה לאביו ביובל. גאלה אחר או אחד מן הקרובים וגאלה מידו, אינה יוצאה מידו ביובל. גאלה אחד מן הפתנים והרי היא תחת ידו, לא

יאמר הואיל והיא יוצאה לפניהם ביובל והרי היא פחת ידי, הרי היא שלי, אלא יוצאה לכל אחיו הפניהם:

ד. הגיע היובל ולא נגאלה, הפניהם נכנסים לתוכה ונותנים את דמיה, דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר, נכנסין, אבל לא נותנין. רבי אליעזר אומר, לא נכנסין ולא נותנין, אלא נקראת שדה רטושים, עד היובל השני. הגיע היובל השני ולא נגאלה, נקראת רטושי רטושים עד היובל השלישי. לעולם אין הפניהם נכנסין לתוכה, עד שיגאלנה אחר:

ה. הלוקח שדה מאביו, מת אביו ואחר כך הקדישה, הרי היא כשדה אחרת. הקדישה ואחר כך מת אביו, הרי היא כשדה מקנה, דברי רבי מאיר. ורבי יהודה ורבי שמעון אומרים, כשדה אחרת, שנאמר (ויקרא כז), ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחרתו, שדה שאינה ראויה להיות שדה אחרת, יוצאת זו, שהיא ראויה להיות שדה אחרת. שדה מקנה אינה יוצאה לפניהם ביובל, שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. פניהם ולוים מקדישים לעולם, וגואלין לעולם, בין לפני היובל, בין לאחר היובל: